

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวิรุฬห์ แสงเทียน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓/๒๕๖๙

เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๖๘

วันที่ ๑๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๙

ระหว่าง { ศาลอุทธรณ์ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ (นายศุภโชค กล่อมพิรุณ) ในคดีอาญา หมายเลขดำที่ อ ๕๑๕๑/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ ๑๒๔๐/๒๕๕๙ แล้ว เห็นว่าในส่วนที่โต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ เป็นบททั่วไปที่วางหลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญไว้ โดยมีได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ และที่โต้แย้งว่าประมวลกฎหมาย ยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และ มาตรา ๒๙ นั้น จำเลยที่ ๑ ไม่ได้แสดงเหตุผลประกอบคำโต้แย้งว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคสอง มาตรา ๒๗ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า และมาตรา ๒๙ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า อย่างไร จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในส่วนนี้ทั้งหมด และเมื่อ พิจารณาคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ในส่วนที่ศาลรัฐธรรมนูญรับวินิจฉัย ความเห็นและข้อมูลของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง และเอกสารประกอบแล้ว เห็นว่า คดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายและมีพยานหลักฐานเพียงพอ ที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงยุติการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของ ศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้”

ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) เป็นบทบัญญัติในภาค ๓ บทกำหนดโทษ ลักษณะ ๔ บทกำหนดโทษเกี่ยวกับการผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย มีไว้ในครอบครอง หรือ นำผ่านซึ่งยาเสพติดให้โทษและวัตถุออกฤทธิ์ โดยมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๙๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนบาท” วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสี่ปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท (๑) การกระทำ ... (๒) การกระทำ ...” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเป็นการกระทำความผิดต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าแสนบาทถึงห้าล้านบาท หรือประหารชีวิต (๑) ... (๒) การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป”

เห็นว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติดมีเหตุผลในการประกาศใช้เนื่องจากกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันปราบปราม และควบคุมยาเสพติด รวมถึงการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ได้กระจายอยู่ในกฎหมายหลายฉบับและการดำเนินการตามกฎหมายแต่ละฉบับเป็นหน้าที่และอำนาจของหลายองค์กร ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีความสอดคล้องกัน อีกทั้งบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดบางประการไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน สมควรรวบรวมกฎหมายดังกล่าวจัดทำเป็นประมวลกฎหมายยาเสพติดเพื่อประโยชน์ในการอ้างอิงและใช้กฎหมายที่จะรวมอยู่ในฉบับเดียวกันอย่าง

เป็นระบบ พร้อมกันนี้ได้มีการปรับปรุงบทบัญญัติในกฎหมายดังกล่าวให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน นอกจากนี้ จำเป็นต้องกำหนดให้มีระบบอนุญาตเพื่อให้การควบคุมและการใช้ประโยชน์ยาเสพติดในทางการแพทย์ ทางวิทยาศาสตร์ และทางอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพ และมุ่งเน้นการป้องกันการแพร่กระจายยาเสพติดและการใช้ยาเสพติดในทางที่ไม่ถูกต้องอันจะนำไปสู่การเสพติดยาเสพติด ซึ่งเป็นการบั่นทอนสุขภาพของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแพร่กระจายยาเสพติดเข้าสู่กลุ่มเยาวชนซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ รวมทั้งกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการที่ประกอบด้วยบุคลากรซึ่งมีความหลากหลายจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณา กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน ปราบปราม และควบคุมยาเสพติด และรวมถึงการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพทางสังคมแก่ผู้ติดยาเสพติดให้เป็นไปด้วยความรอบคอบและมีประสิทธิภาพ ประมวลกฎหมายยาเสพติด กำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดโดยอาศัยพฤติการณ์หรือลักษณะของการกระทำความผิดที่กำหนดไว้ อันเป็นการเปลี่ยนแนวคิดในการลงโทษผู้กระทำความผิด โดยพิจารณาจากบทบาท พฤติการณ์ และความร้ายแรงเป็นลำดับขั้นของการกระทำหรือผลของการกระทำ ตามที่ปรากฏในมาตรา ๑๔๕ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดโทษและความผิดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย มีไว้ในครอบครอง ยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ โดยแบ่งระดับโทษตามความหนักเบาของพฤติการณ์หรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดออกเป็น ๓ ระดับในแต่ละวรรค ระดับที่หนึ่ง โทษหนักตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง เป็นกรณีที่มีการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด โดยไม่พบพฤติการณ์อื่นประกอบ และไม่มีพยานหลักฐานที่สามารถดำเนินคดีเข้าเหตุฉกรรจ์ได้ ระดับที่สอง โทษหนักมากตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสอง (๑) ถึง (๒) เป็นเหตุฉกรรจ์ที่มีระวางโทษสูง โดยมีพฤติการณ์ในการกระทำความผิดอื่นหรือเจตนาพิเศษมาประกอบ และระดับที่สาม โทษหนักที่สุดตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๑) ถึง (๒) เป็นการดำเนินคดีเหตุฉกรรจ์ที่มีระวางโทษสูงสุด โดยพิจารณาจากพฤติการณ์ประกอบการกระทำในแต่ละกรณีที่มีลักษณะการกระทำของเครือข่ายอาชญากรรมหรือการสร้าง ความเสียหายต่อประเทศชาติอย่างร้ายแรงในวงกว้าง สำหรับการกำหนดให้ “การกระทำเพื่อการค้า” ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสอง (๑) เป็นโทษที่หนักขึ้นจากการกระทำความผิดของเครือข่ายอาชญากรรมที่มีการสั่งหรือจัดให้มีการซื้อหรือขายในเชิงพาณิชย์ เป็นเหตุฉกรรจ์ที่ต้องรับโทษที่รุนแรงยิ่งขึ้นไปจากการฝ่าฝืนกลไกการอนุญาตตามปกติ และ “การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป” ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) เป็นการกำหนดเหตุฉกรรจ์ที่ทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษสูงสุด ซึ่งประกอบด้วย การกระทำความผิดซึ่งอาจเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป โดยใช้มาตรการทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการแก้ปัญหาคriminalดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยเฉพาะผู้ค้ารายใหญ่

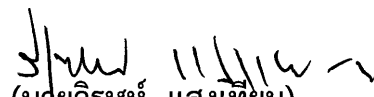
และการใช้หลักการลงโทษที่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดในการพิจารณาตีอาเสพติดตามพฤติการณ์และความร้ายแรงของการกระทำความผิด โดยมุ่งหมายปราบปรามการลักลอบค้ายาเสพติดที่เชื่อมโยงกับเครือข่ายหรือองค์กรอาชญากรรม ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และเป็นภัยคุกคามต่อเสถียรภาพความมั่นคงและอธิปไตยของรัฐ

ข้อโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ที่ว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) มิได้นิยามว่าการทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปเป็นอย่างไร จึงเป็นบทบัญญัติที่คลุมเครือไม่อาจตีความให้ได้แน่ชัด การบังคับใช้บทบัญญัตินี้ดังกล่าวยังมีความคลาดเคลื่อนไม่มีผลบังคับใช้เป็นการทั่วไป ขัดต่อหลักความเสมอภาค และเป็นบทบัญญัติที่เพิ่มเติมโทษซึ่งไม่ใช่กฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า การบัญญัติเนื้อหาของกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดเป็นความผิดและกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไว้ หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษเพื่อคุ้มครองบุคคลและรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและมุ่งหมายเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด โดยโทษตามกฎหมายอาญามีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน การตีความกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัดตามตัวอักษรโดยยึดหลักว่า “ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ ถ้าไม่มีกฎหมาย” เพราะฉะนั้น กฎหมายอาญาต้องมีบทบัญญัติที่เป็นองค์ประกอบความผิดและบทลงโทษโดยชัดเจนตามหลักความชัดเจนแน่นอนของกฎหมาย แต่การบัญญัติกฎหมายอาญาโดยละเอียดชัดเจนแน่นอนลงไปทุกกรณีย่อมเป็นไปได้ เพราะการบัญญัติกฎหมายต้องมีเนื้อหาเพื่อให้มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้เฉพาะแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคสอง บัญญัติไว้ ถ้อยคำในเนื้อหาของกฎหมายอาญาในบางกรณีอาจจะใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจงก็ได้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่หรือองค์กรตุลาการสามารถตีความเพื่อปรับใช้แก่ข้อเท็จจริงประกอบกับถ้อยคำตามองค์ประกอบความผิดเพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องตรงตามเจตนารมณ์ที่พอเหมาะพอควรแก่กรณีได้ แต่ต้องไม่มีความหมายกว้างขวางจนนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายตามอำเภอใจ การกำหนดถ้อยคำในลักษณะดังกล่าวจึงมีความจำเป็นสำหรับการอำนวยความสะดวกตามพฤติการณ์อันควรแก่กรณี สำหรับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) เป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะเงื่อนไขการลงโทษทางภาวะวิสัยหรือพฤติการณ์ของการกระทำความผิด ซึ่งผู้กระทำไม่จำเป็นต้องรู้ข้อเท็จจริงในส่วนนี้ หากแต่เป็นข้อเท็จจริงที่วิญญูชนสามารถคาดหมายถึงลักษณะของการกระทำที่กฎหมายห้ามไว้ภายในขอบเขตเช่นเดียวกันอย่างป็นภาวะวิสัยได้ก็เพียงพอแล้ว การที่ประมวลกฎหมายยาเสพติด

มิได้กำหนดบทนิยามหรือคำอธิบายลักษณะการกระทำของบทบัญญัติดังกล่าวไว้ โดยใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ต้องตีความกฎหมายภายหลังจากที่มีข้อเท็จจริงในกรณีเฉพาะดังกล่าวเกิดขึ้นแล้วเป็นกรณี ๆ ไป เพื่อให้องค์กรตุลาการได้ปรับใช้บทบัญญัติของกฎหมายที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจงดังกล่าวโดยดุลพินิจของตน ทำให้กฎเกณฑ์ทางกฎหมายได้รับการปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปให้ยุติธรรมตามสภาพของเรื่องตามหลักนิติธรรม อีกทั้งการดำเนินคดีอาเสพติดตามประมวลกฎหมายอาเสพติดกับผู้กระทำความผิด เป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ศาลเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยโดยอาศัยข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานพฤติการณ์ประกอบการกระทำ และความร้ายแรงของการกระทำของผู้กระทำความผิด ส่วนปริมาณของยาเสพติดของกลางเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพยานหลักฐานที่ถูกนำมาพิจารณาประกอบในการลงโทษจำเลยในเหตุฉกรรจ์ดังกล่าวภายใต้กรอบแห่งเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ในตัวบทกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ปริมาณยาเสพติดของกลางจำนวนมากย่อมแสดงให้เห็นถึงพฤติการณ์หรือผลกระทบของยาเสพติดที่หากแพร่กระจายไปแล้วย่อมสร้างความเสียหายต่อสุขภาพอนามัยตลอดจนชีวิตและร่างกายของประชาชนอย่างกว้างขวาง อันเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปได้ เมื่อกรณีเป็นการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ซึ่งมีบทกำหนดโทษและเหตุฉกรรจ์บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาเสพติด มาตรา ๑๔๕ ทั้งสามวรรค ซึ่งกำหนดระวางโทษหนัก หนักขึ้น และหนักที่สุด ให้ต่างกันตามความเหมาะสม ตามลำดับให้สอดคล้องกับความร้ายแรงในการกระทำของผู้กระทำความผิด โดยศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจกำหนดโทษขั้นสูงและโทษขั้นต่ำในการลงโทษได้ตามความร้ายแรงแห่งพฤติการณ์และปัจจัยเฉพาะตัวของผู้กระทำความผิดได้สัดส่วนและเหมาะสมเป็นการทั่วไปเหมาะสมกับรายกรณี และไม่เป็นการใช้อำนาจตามอำเภอใจ กฎหมายอาญาโดยสภาพย่อมกำหนดกรอบโทษขั้นต่ำและขั้นสูงไว้ และให้ศาลใช้ดุลพินิจลงโทษให้ได้สัดส่วนกับความร้ายแรงแห่งพฤติการณ์และปัจจัยเฉพาะรายบุคคล ความแตกต่างของผลของโทษในแต่ละคดีจึงอาจเกิดขึ้นได้โดยชอบตราบทเท่าที่ศาลยึดถือหลักเกณฑ์ตามกฎหมายและเหตุผลในคำพิพากษา และตราบทเท่าที่การตั้งข้อหาและการนำสืบพยานหลักฐานเป็นไปตามหลักเกณฑ์กระบวนการพิจารณา มิใช่การเลือกปฏิบัติ ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค เมื่อปรากฏกรณีที่โทษตามคำพิพากษาถึงที่สุดตามกฎหมายซึ่งถูกยกเลิกไปแล้ว หนักกว่าโทษที่กำหนดตามประมวลกฎหมายอาเสพติดและต้องมีการกำหนดโทษใหม่ เป็นอำนาจดุลพินิจของศาลในการพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) และหากจำเลยไม่เห็นด้วยภายใต้หลักประกันสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา อาจยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาเพื่อให้ได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมได้ มิได้เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มเติมโทษโดยมิใช่กฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดตั้งที่

จำเลยที่ ๑ โต้แย้ง เมื่อซึ่งนำหน้าระหว่างประโยชน์สาธารณะที่จะได้รับตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย และผลกระทบกับจำเลยผู้กระทำความผิดในเหตุฉกรรจ์ตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว อาจเป็นการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลอยู่บ้าง แต่ก็มิได้ทำให้การอำนวยความสะดวกแก่จำเลยเสียไป เช่นนี้ประโยชน์ สาธารณะในการสกัดกั้นและปราบปรามเครือข่ายการค้ายาเสพติดในประเทศและอาชญากรรมข้ามชาติและ ป้องกันภัยของยาเสพติดที่มีต่อประชาชนเพื่อให้สังคมเกิดสภาวะแวดล้อมที่ปลอดภัยจากยาเสพติดย่อมมี มากกว่า เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนพอเหมาะพอควรแก่กรณี ผู้ฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าวย่อมมีความผิด ตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันภายใต้กระบวนการยุติธรรมทางอาญา และไม่เป็นการใช้กฎหมายที่มีโทษ ทางอาญาเป็นโทษย้อนหลังแก่ผู้กระทำความผิด ดังนั้น ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

(นายวิรุทธิ์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ